

„Geniální!“
SHARI LAPENA

„Tuhle knihu neodložíte!“
B. A. PARIS

vždycky je to manžel

Pokud to není nejlepší kamarádka...

Michele Campbell

vždycky
je to
manžel

vždycky
je to
manžel

Michele Campbell

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím St. Martin's Press, LLC.
Všechna práva vyhrazena.

Copyright © Michele Rebecca Martinez Campbell, 2017
Translation © Monika Pavlisová, 2018
Cover © Book Makers, 2018
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-083-3 (pdf)

*Mému manželovi,
který se mě nikdy nepokusil zabít.
Aspoň pokud vím...*

*Bezpochyby jsem si zasloužil své nepřátele,
ale nemyslím si, že jsem si zasloužil své přátele.*

– Walt Whitman

část první

1

Současnost
Večer jejích čtyřicátých narozenin

Klopýtala temným lesem a ze stromů jí do vlasů a na večerní šaty pršely kapky deště. Boty měla obalené blátem a třásla se zimou.

„Hej,“ zavolala. „Tohle je šílené. Boty mám úplně promočené.“

„Už je to jen kousíček.“

Byla udýchaná a příšerně ji bolely nohy. Jestli zakopne a upadne, rozhodně to nebude dobré pro miminko. Prošli zatáčkou. Konečně viděla před sebe a najednou věděla, kde jsou. Když spatřila přízračný obrys tyčící se v dálce, zůstala stát jako přimražená.

„Proč?“

„Ty víš proč.“

Během pár minut došli k patě mostu. Do obličeje jí foukal mrazivý vítr, který s sebou nesl vůni rozkládajícího se listí a ledově studené vody. Přes most teď byly rozestavěné zábrany, které blokovaly vstup, společně s řadou výstražných nápisů. *Nebezpečí. Soukromý majetek. Zákaz vstupu.* Ty značky tam byly z bezpečnostních důvodů, ale pokud ona věděla, místní mládež se stále nadšeně vrhala z mostu do řeky. Čím víc lidí tu zemřelo, tím větší to byla výzva. Mladí neznají strach; ve svém věku ještě nemají

zkušenosti. Měla by jim to osvětlit. Někdo zemře a životy těch, co zůstanou naživu, se navždy změní.

„Nevím, co se snažíš dokázat tím, že jsme zrovna tady,“ řekla a hlas se jí chvěl pláčem. Ale neotočila se.

Udělalí pár kroků dopředu, překročili starý polorozpadlý kovový plot a šli dál, až došli k místu, kde dřív býval střed mostu. Tady to bylo. Ta propast, do které se zřítil tehdy, když zmizel navždy. Podívala se dolů a viděla, jak se voda valí přes kameny. Radnice měla snahu otvor zakrýt sbitými prkny, ale celkem to odflákli. Během let to tady „opravovali“ mnohokrát, ale nikdy nenašli dost peněz na tu jedinou opravu, která by měla smysl, tedy na to, aby celý ten zpropadený most jednou provždy strhli dolů. Voda dole pod nimi vířila a pěnila. I přes bušení svého srdce slyšela ten hukot až nahoru.

„Ne,“ řekla a odstoupila dál od okraje.

„Běž a skoč.“

„Běž... *a skoč*.“

„Běž a skoč. Sama víš, že to chceš udělat.“

2

O dvacet dva let dříve

Když procházela břechťanem porostlou Briggsovou branou, prohýbala se Aubrey Millerová pod tíhou své obrovské tašky, a když potom poprvé na vlastní oči spatřila světově proslulé univerzitní náměstíčko Quad, zastavila se a nechala tašku spadnout na zem. Byl překrásný pozdně letní den, ona se otáčela kolem své osy a nasávala do sebe to, jak to na tomto místě vypadá a voní. Zeleň tráva, staré cihly, stromy tyčící se k nebi. Země zaslíbená. Aubrey o téhle chvíli snila ode dne, kdy si před třemi lety v kabinetě výchovné poradkyně na střední škole v Las Vegas poprvé vzala do ruky brožuru Carlisleovy univerzity. Navzdory všemu stojí teď po třech letech nepřetržitého učení se a taktizování právě tady. Univerzita byla ještě krásnější, než jak si ji v duchu vysnila. Fotografie nemohly to místo zachytit. Ten pocit klidu, který proudil z uhlazených cihel, bodré pokřikování studentů, kteří se vzájemně zdraví. Všude, kam se podívala, viděla studenty v doprovodu jejich rodinných příslušníků – studenta Carlisleovy univerzity bylo snadné identifikovat: podle drahého batohu, zabíraného tašky, který vleče kartonové krabice, hezké mamky s luxusní značkovou kabelkou a štěbetajícího hejna mladších sourozenců. Aubrey tu byla sama. Její stipendium nepokrývalo

letenku pro matku, která by s ní letěla přes celou zemi až na východní pobřeží jen proto, aby za ni vybalila oblečení a při objetí na rozloučenou se v slzách zhroutila. Říkala si, že je to tak dobře. Její matka, která nedodělala ani střední školu, protože v sedmácti porodila Aubreyinu sestru, by sem nezapadla. Místo, jako byla Carlisleova univerzita, si neuměla ani představit, natož aby měla ponětí, jak se na něm chovat.

Aubrey si hodila tašku na rameno a z kapsy u kalhot vytáhla mapu kampusu, aby zjistila, kde je. Její kolej se jmenovala Whipple Hall a měla být někde na tom nádherném čtvercovém náměstí. Na jednom konci byla Sín zakladatelů se slavnou sochou Eliase Carlislea s lucernou vědění v ruce. Jakmile Aubrey sochu uviděla, hned věděla, kde je, a během chvilky už jako očiřovaná zírala na ladnou cihlovou fasádu svého nového domova – koleje Whipple Hall. Nemohla uvěřit, že se jí poštěstilo žít právě tady, když v dětství vystřídala řadu odpudivých bytů s kapajícími dřezy a zatuchlými chodbami. Tohle byl zázrak.

Vstupní hala se po přechodu z jasného denního slunce zdála být tmavá. Aubrey šla podle cedulí s nápisem Registrace a došla až do společenské místnosti, kde podala svůj řidičský průkaz usměvavé dámě za stolem. Zatímco se ta žena probírala krabicemi s obálkami, aby našla Aubreyiny přihlašovací dokumenty, prohlížela si Aubrey okolí: obložení z tmavého dřeva, krb s elegantní mramorovou římsou, třpytivý mosazný lustr. Nábytek ve společenské místnosti byl pohodlný a očividně hodně používaný. Byla tam knihovna plná starých ročenek a deskových her. Nikdy v životě nebyla na místě, které by bylo tak prodchnuté historií. Na Carlisleově univerzitě během staletí odpromovaly tisíce slavných lidí. Vědci, spisovatelé – i prezidenti. Úplně je viděla, jak posedávají přímo v této místnosti a věnují se nadmíru duchaplným konverzacím. Představovala si sama sebe, jak tady studuje

a jak před plápolajícím krbem za chladného zimního večera mluví o svých nápadech nebo třeba jen popíjí kakao se svými spolu-
bydlícími.

Spolubydlící.

Pomyšlení na spolubydlící Aubrey trochu pokazilo náladu. Začátkem léta rozeslalo ubytovací oddělení jejich jména, adresy a fotky a vyzvalo všechny zúčastněné, aby se spolu spojili. Zdálo se, že účelem je navázání spolupráce ohledně vybavení pokoje – kdo přiveze miniledničku, kdo reproduktory, takové ty věci. Aubrey neměla čím přispět, měla jen pár kousků oblečení, které teď vlekla na zádech, ale napsala jim, protože toužila své spolubydlící hned poznat. Aubrey už si je v duchu díky fotkám a povrchním životopisným údajům představovala. Blondýna s dokonale vytvarovaným zvednutým nosíkem, která bydlela na Park Avenue a chodila do luxusní soukromé internátní školy, byla v Aubreyiných představách dívkou z bohaté rodiny, která stojí na začátku svého dospělého života, má koně a hraje tenis. Brunetka s brýlemi a zlatým křížkem na řetízku kolem krku byla tichá, snaživá a věřící. Ale třeba se plete. V každém případě umírala touhou poznat je blíž, takže sedla a napsala dva dlouhé, upovídané dopisy, ve kterých se každé z nich ptala úplně na všechno – rodinu, střední školu, oblíbené a neoblíbené věci, co by chtěly studovat, prostě na všechno, co Aubrey napadlo. Ty dopisy odeslala už před dvěma měsíci a každý den kontrolovala schránku, jestli nepřišla odpověď. Vůbec se neozvaly, nenapsaly ani řádek.

Aubrey se dlouho soustředila na to, aby se na Carlisleovu univerzitu vůbec dostala, potom na vyřízení finanční podpory, letenky a taky na to, aby vydělala dost peněz a pomohla tak mámě vyrovnat účty, než odjede, takže vůbec nepřemýšlela o tom, jaké to bude, až tu doopravdy bude žít. A kdykoli ji to napadlo, okamžitě se jí vybavil debakl s dopisem spolubydlícím a udělalo se jí

špatně od žaludku. Určitě to byla její vina, že jí neodepsaly. Aubrey věci spojené s přátelstvím nešly. Na střední škole si vždycky zapisovala všechny předměty v pokročilé úrovni, takže když zrovna netrávila čas po brigádách, které sháněla, kde se dalo, neustále se učila. Nemyslela si o sobě, že je nějak přehnaně ambiciózní, jen se potřebovala dostat pryč. Matka pracovala jako servírka na směny od nevidím do nevidím, s otcem se nevidala, starší sestra přespávala, kde se jí zachtělo, a někdy se celé dny doma ani neukázala. Aubrey se naučila číst hodně brzy, aby se doma po nocích necítila tak osaměle. Knihy jí dělaly společnost a staly se jejími kamarády. Byly vřelejší než lidé a méně ji ohrožovaly. Ve škole měla spolužáky, kteří by se k ní ani zanic nepřiblížili, protože její rodina pro ně byla takzvaně white trash. Pak měla spolužáky, kteří by ji mezi sebou uvítali, jenže ti se vyžívali v drogách, sexu a mejdanech a jen by ji stáhli ještě víc dolů. Výsledkem bylo, že neměla žádné kamarády a žádný společenský život. Nelitovala toho. Vždyť se podívejte, kam ji to dostalo. V osmnácti letech stojí tady, na začátku cesty ke splnění svých snů. Jen zkrátka netuší, jak být správně hustá holka. Není divu, že jí spolubydlící neodepsaly.

To se teď ale všechno změní. Teď začne její skutečný život. Všechno to, co udělala v minulosti špatně, teď napraví. Jestli kdy byla stydlivá, teď bude hvězdou večírků. Jestli kdy byla šprtka, teď bude nejzábavnější holka široko daleko. Jestli kdy byla vyzábělá a nemotorná, teď se bude pohybovat s grácií modelky. Neexistuje proměna, kterou by nedokázala dovést do zdárného konce. Tady ne. Ona své spolubydlící donutí, aby ji měly rády, ať to stojí, co to stojí.

Žena za stolem jí podala obálku.

„Klíč je uvnitř, má milá, číslo 402,“ řekla.

Aubrey jí poděkovala a vlekla se i s taškou zpátky do haly a po schodech nahoru do čtvrtého patra. Před dveřmi pokoje číslo 402

se na chvilku zastavila, aby popadla dech a dodala si odvahy. Když otevírala obálku, aby vyndala klíč, dveře se rozletěly dokořán a vyběhla z nich žena ve středním věku, která se ohlížela přes rameno a chrlila ze sebe něco španělsky.

„Mami, dávej pozor!“ řekla jí dívka s tmavými vlasy a chytila ji za rukáv, aby Aubrey nesmetla. „A mluv anglicky.“

Byla to spolubydlící s brýlemi, ovšem teď už brýle neměla. Měla překvapivě hezké tmavé oči a sebevědomý úsměv. Byla velice pěstěná – dokonalé vlasy i líčení, sexy tříčtvrteční kalhoty a naškrobená bílá košile –, což Aubrey okamžitě přimělo zaměřit se na své pomačkané cestovní oblečení a zplihlé vlasy.

„Jennifer?“ zeptala se Aubrey.

„Jen Jenny, Jenny Vegová. Matka je právě na odchodu,“ řekla. Matka k sobě Aubrey přivinula v srdečném objetí.

„*M'ija, cómo estás?* Moc ráda vás poznávám. V neděli přijít na oběd, ano? Udělám *pasteles*.“

„Ona nechce přijít na oběd, mami.“

Aubrey ve skutečnosti chtěla – v tom objetí jí vyhrkly slzy, které mrkáním rychle zaháněla, když se snažila vymanit –, ale měla takový pocit, že pro budoucí vztahy s chladnou a superpěstěnou Jenny bude lepší, když to neřekne.

„Proč ty tak zlá?“ řekla paní Vegová své dceři.

„Nejsem zlá. Už musíš jít, to je celé. Uvidíme se v neděli. Miluju tě.“ Jenny matku přezíravě políbila a lehce ji odstrčila.

Paní Vegová s reptáním odkráčela a Jenny podržela dveře, aby Aubrey mohla vejít dovnitř.

„Jsem Aubrey, mimochodem.“

„To mi došlo. Bez rodičů? Máš kliku,“ řekla Jenny a rozhlížela se po chodbě.

„Přijela jsem až z Nevady, takže...“

„No jo, jasně. To jsi psala v tom dopise.“

„Tys dostala můj dopis? Tak proč jsi...?“

„Dostala jsem ho před týdnem. Celé léto jsem byla na takovém motivačním outdoorovém táboře v Adirondacks.“

„No páni. To zní dobře.“

„Bylo to ve skutečnosti úplně trapné. Ale vypadá to dobře v životopisu. Tak pojď dál, provedu tě. Dorazila jsi poslední, takže dostaneš jen zbytky, bohužel, ale pořád je to hezké. Myslím na kolej.“

Aubrey vzala tašku a vešla do kouzelného obývacího pokoje. Jejich pokoj se nacházel v nejvyšším patře pod sedlovou střechou a měl dřevěné podlahy a krásná vikýřová okna. Aubrey se s vyvalenými očima otáčela kolem dokola a snažila se to nějak pobrat.

„Pěkné, že? Ale ten gauč trochu smrdí,“ řekla Jenny a nakrčila nos. Jenny sama voněla nějakým svěžím jarním parfémem. „Asi bych sem mohla opatřit něco lepšího z obchodu od rodičů. Jsem odsud, jestli ti to ještě nedošlo.“

„Odsud?“

„No, víš, jak to je. Univerzitní města mají dva druhy lidí – ty z univerzity a místní. Vyrostla jsem tady ve starém dobrém městečku Belle River ve státě New Hampshire, což by byla dokonalá prdel světa, nebýt Carlisleovy univerzity. Narodila jsem se v jejím stínu, jak se říká. Ale mí rodiče s univerzitou nemají ani zdaleka nic společného. Mají železářství.“

„No to je úžasné. Závidím ti.“

„Závidíš mi, že jsem odsud? Tak to fakt nemáš co. Univerzita se na nás místní dívá skrz prsty, chápeš. Carlisle je jako parádní trip. Však uvidíš. Ti *lidi* – no, to ti povím,“ řekla Jenny a obrátila oči v sloup.

„Co tím myslíš?“

„No třeba *Kate*. Přijela první a zabrala si jednolůžák, i když v dopise z ubytovacího jasně psali, že máme čekat a společně se

rozhodnout, kdo si vezme který pokoj. Takže ty a já holt budeme spolu na dvoulůžáku, ať se nám to líbí, nebo ne. A takových věcí je tu plno. Víš, lidi jsou tu hrozně do sebe zahledění, v klidu po sobě šlapou.“

„Možná si myslela, že by nám nevadilo být spolu na dvoulůžáku.“

„Proč by nám to jako nemělo vadit? Samozřejmě že nám to vadí.“

„No tak o tom možná vůbec nepřemýšlela.“

„Jo, a přesně to se ti snažím říct.“

„Ale jsem si jistá, že kdybychom s Kate promluvíly...“

„Prosím tě, už jsem to zkoušela. Byla naprosto neurčitá a sladoučká, jako že vůbec nechápe, s čím mám problém. Houby. Věděla naprosto přesně, co dělá. Myslí si, že pro ni žádná pravidla neplatí, a realita je taková, že to tak opravdu je. Ona je Kate *Eastmanová*, chápeš, jako od Eastman Commons? Jako *prezident* Eastman?“

„Prezident – kdo?“

„Její děda nebo tak něco, možná praděda, byl prezident univerzity. Její táta je členem správní rady. Jejich jméno je tady napsané na *barákách*. Chápeš, co chci říct?“

„Ona tu teď ale není, že?“ Aubrey se ustrašeně rozhlédla, bála se, aby je neslyšela a aby vztah právě s touhle vysoce postavenou osobou nevzaly za špatný konec.

„Neboj,“ řekla Jenny, „běžela pryč, jakmile jsem jí vmetla do tváře to s tím rozdělením pokojů. Ale já už toho nechám. Určitě si chceš vybalit.“

„Ne, mně to nevadí, vážně. Jen mám velkou radost, že jsme se konečně seznámily.“

„To je milé,“ řekla Jenny a Aubrey v jejím hlase slyšela blahosklonnou povýšenost. Ale nejspíš byla jen paranoidní.

Dvoulůžkový pokoj byl prosvětlený a prostorný a měl vikýřová a střešní okna. Aubrey se hrozně líbil, ale nic neřekla, aby nevypadala trapně. Jenny se zdála být tak přátelská a špatný tah z Aubreyiny strany by ji mohl odradit. Dvoulůžkový pokoj měl všechno dvakrát – dvě stejně široké postele, dva dřevěné pracovní stoly s židlí, dvě police, dvě vestavěné šatní skříně. Jenny si zabrala tu polovinu pokoje, ve které byla postel ve výklenku a bylo v ní o maličko více prostoru. (Aubrey to už už chtěla okomentovat, protože přece z logiky toho, co Jenny sama říkala, měla počkat, až jak se dohodnou... Ale držela jazyk za zuby. Nedráždí hada bosou nohou.) Jenny měla povlečení s levandulovými a bílými tečkami a na posteli byla hromada polštářů v různých odstínech levandulové a fialové. Nad postelí byla nástěnka plná barevných fotek Jenny s kamarády a rodinou. Nad stolem byla druhá nástěnka, tentokrát pečlivě upravená, s orientačním rozvrhem a seznamem kurzů, všechno bylo úhledně zvýrazněné růžovou barvou. Stolní lampička měla stínítko, které bezvadně ladilo s přehozem na posteli, a pod postelí a na skříní byly roztomilé plastové krabice – také v levandulové barvě –, které vypadaly, jako by je osobně vybíral náročný designér.

„Máš překrásné věci,“ řekla zaskočená Aubrey.

V životě by ji nenapadlo, jak bohatí lidé tu budou. I holka z tohoto městečka byla bohatá. Každý dolar z Aubreyiných peněz, které vydělala na studium, byl určen na výuku. Nejspíš si bude muset co nejdříve najít další brigádu, jestli chce s těmito lidmi udržet krok.

Jenny přešla pohledem Aubreyiny odrbané džíny, staré conversky a tmavě zelenou armádní tašku na zemi.

„Podívej, jestli sis třeba něco zapomněla, stačí říct, protože v obchodě toho máme spoustu,“ řekla Jenny.

Nechtěla být nezdvořilá, ale soucit v jejím hlase byl doslova hmatatelný. Aubrey Jennyinu nabídku proti své vůli chvíličku

zvažovala. Roztřepené povlečení na dně její tašky bylo dost hrozné. Strašně ráda by měla nějaké nové a mít pár těch roztomilých plastových krabic by se jí taky líbilo. Ale ona přece není případ pro charitu.

„Ne, díky, to je v pohodě,“ řekla Aubrey.

„Ne, počkej, myslela jsem to jako půjčku. No vážně, udělala bys mým rodičům hroznou radost. Věci na dekoraci interiérů jim tam trčí, jen se na ně práší a zabírají místo. Zákazníci je nekupují, protože je to především železářství.“

„Děkuju, je to od tebe moc milé, ale já jsem vážně v pohodě. Na materiálních věcech mi moc nesejde.“

To byla lež a navíc velmi očividná, ale Jenny měla dost rozumu, aby to nechala být. Pomohla Aubrey vybalit věci, což netrvalo dlouho. Seznamovací party na prostranství univerzitního náměstí s kapelou a grilováním hamburgerů oficiálně začínala až za pár hodin, a tak se v mezičase prošly kolem kampusu, prohlížely si lidi, zašly do knihkupectví. (Jenny si koupila noční košili s emblémem Carlisleovy univerzity a svým studijním ročníkem a její cenu si nechala připsat na otevřený účet. Celý koncept otevřeného účtu v knihkupectví na Aubrey působil jako zjevení.) Daly si ledovou kávu v dokonalé ošuntělé kavárně na College Street, která se jmenovala *Hemingway's* a vypadala a voněla přesně tak, jak kavárna v Aubreyiných představách vonět měla. Na náměstí se vrátily právě ve chvíli, kdy grilování začínalo. Vůně dřevěného uhlí a hamburgerů se linula sametovým pozdně letním vzduchem a sem tam se k ní přimíchal závan marihuany. Kapela hrála vlastní verzi hitu *Peace, Love and Understanding*. Studenti tančili, smáli se, objímali a posedávali v trávě. Parta hezkých kluků svlečených do půl těla si házela s frisbee a dráždila hloupého žlutého labradora, který neustále vyskakoval a snažil se tu letící věc chytit ve vzduchu.

Každá kolej, na které byli ubytovaní prváci, si v trávě vykolíkova-
vala vlastní prostor, do kterého se rozložily deky a skládací křesílka.
Jenny a Aubrey zamířily k vlajce koleje Whipple Hall.

„Tamhle je Kate,“ řekla Jenny a ukázala prstem.

Kolem droboučké dívky v botách na obrovských jehlových
podpatcích, která stála pod znakem Whipple Hall, se shromáždila
skupinka chlapců. Aubrey poznala Kate z fotografie jen napůl.
Podle obrázku, který celé léto nosila v hlavě, měla být Kate snob-
ský spratek z country klubu, jenže skutečná Kate vypadala spíš
jako hippie princezna s dlouhými vlasy připomínajícími len
a s rubínem v pupíku. Měla široký úsměv a hrdelní hlas bohaté
slečny, který Aubrey tahal za uši, jak se blížily. Jakmile Kate uvi-
děla Jenny a Aubrey, okamžitě se ke svým obdivovatelům otočila
zády a šla rovnou k nim.

„Návrat ztracených spolubydlících!“ volala Kate vesele a na-
přahovala k nim ruce. „Hledala jsem vás dvě snad *všude*! Pojdte
mě obejmout, sestry!“

Kate zakopla na svých podpatcích a prakticky upadla Aubrey
do náruče. Byla droboučká, s křehkými kostmi a voněla po by-
linkovém šamponu a jointu marihuany. Aubrey ji vrátila zpátky
na nohy.

„Pojď sem, ty jedna,“ řekla Kate a objala i Jenny.

„Bože, ty jsi úplně na plech,“ řekla Jenny a zasmála se.

„Tak to je pravda,“ řekla Kate a se smíchem se narovнала. Tvá-
ře měla zarudlé a oči rozzářené. „Tohle je vysoká! Jsem konečně
pryč z dohledu svých opatrných vychovatelů a jsem připravená
pařit se svými úplně nejlepšími kamarádkama. Říká se, že spolu-
bydlící z prváku jsou nejlepší kamarádi na celý život. Tak co –
budeme i my?“

Kate roztáhla ruce a nabídla jim rámě. Jenny ji chytila, i když
předtím viditelně zaváhala. Aubrey se ale nahlas zasmála z čirého

šťestí a popadla druhou ruku. V tu chvíli se před ní Carlisleova univerzita rozevřela jako poupě květiny. Z Kate vyzařovaly vlny světla a energie. Barvy se zdály být jasnější a vzduch byl v její společnosti jemnější. A co víc, když byla zaklesnutá do Kate, cítila Aubrey, že sem patří, že konečně může žít život, o jakém vždycky snila. Není divu, že byla na střední taková samotářka. Podvědomě tušila, že na ni někde čeká tahle úžasná dívka, a s ničím menším se nespokojila. Kate byla ta kamarádka, na kterou celý život čekala.

3

„Jenny, ty jsi totální pruda,“ řekla Kate do vrčení elektrického větráku a zastavila ruku se sirkou asi na vzdálenost jednoho prstu od špičky jointu.

Byla sobota večer a škola začínala v pondělí. Dívky se povalovaly na novém nábytku, který zcela zaplnil společnou část pokoje číslo 402. Jennynin otec a bratr odnesli zapáchající gauč a nastěhovali sem pohovku a křeslo se sladěným zdobením. Oba kusy byly čalouněné sytě růžovým semišem. Kate nový nábytek okamžitě prohlásila za „měšťácký“; to jí nicméně nijak nebránilo povalovat se na něm ve svém krátkém hedvábném pyžamku a s kelímkem kapučína z *Hemingway's* na holém břiše celé odpoledne a do nekonečna se společným telefonem vybavovat s klukem, kterého znala z internátu a který byl teď na univerzitě v Jižní Karolíně. (Bože, ta holka bude mít takový účet za telefon, že ji nejspíš budou muset nahánět, aby ho zaplatila, jenže na Kate jste prostě nemohli být našťvaní.) Všechny tři se měly chystat, aby vyrazily ven, ale místo toho se Aubrey cítila jako spoutaná. Vlastně se tak cítily všechny – byly přemožené horkem a zaplavené oranžovorůžovým světlem zapadajícího slunce, které sem pronikalo střešním oknem.

„No, jak chceš,“ řekla Kate.

Povzdechla si a sfoukla sirku. Aubrey obdivovala Katiny jemné ruce. Na dokonale zastřížených nehtech zářil nebesky modrý

lak a na vnitřní straně zápěstí jedné ruky měla vytetované hvězdičky.

„Zvládla jsem celou střední bez toho, abych se dostala do maléru, a rozhodně na tom nehodlám nic měnit,“ řekla Jenny.

V jejím hlase ale nebylo žádné nepřátelství. Všechny tři byly letargické a spokojené, když se jen tak povalovaly a tlachaly, aniž by něco důležitého řekly. Předpověď počasí hlásila bouřku, ale ta ještě nepřišla a vzduch, který proudil dovnitř otevřeným oknem, byl těžký a vlhký.

„Jenom pro informaci, jak přesně by nás měli chytit?“ zeptala se Kate.

„Větrák ten zápach nijak nezachytí. Nafouká ho to rovnou do chodby. Já tě nesoudím. Kuř si, co chceš, ale jestli to budeš dělat tady a ucítí to ta holka, co má na starosti dozor, budu z toho mít problém i já.“

„Ta Asiatka? Ta by nás nikdy nenapraskala.“

„Co s tím má co dělat to, že je Asiatka?“

„Nic. Je to nějaká bezvýznamná postgraduální studentka biochemie. Kdyby se na mě jen křivě podívala, nechám jí hned sebrat stipendium. Copak nechápeš ten druh ochrany, který přináší fakt, že bydlíš se mnou?“ řekla Kate.

„No tak přesně o ten druh ochrany já vůbec nestojím. Neschvaluju to.“

„Božítku, ty jsi taková idealistka,“ líně se protahovala Kate.

„Holky, už je po osmé,“ řekla Aubrey, „neměly bychom vyrazit ven?“

Měly za sebou čtyři vražedné dny povinných seznamovacích aktivit – teambuildingové túry, přednášky o sexuálním obtěžování, kurzy IT, kde jim vysvětlili, jak používat knihovnickou databázi Carly. Každý večer nechala některá kolej nebo klub dovézt pizzu, objednali kapelu a pozvali celý kampus. Dnes ale začínaly

ty pravé orgie. Dnes se konal první mejdan na chlapeckých kole-
jích.

Ulice, ve které koleje stojí, bude zářit jako Times Square a bude plná sexy studentů vyšších ročníků, kteří vyrazili na lov čerstvého masa v podobě dívek z prváku.

„No, jestli tady slečna úzkoprsá vůbec půjde,“ řekla Kate, ale v hlase jí zněl laskavý tón.

„Přemýšlím o tom,“ řekla Jenny.

Aubrey se zvedla a natáhla se po svých teniskách.

„Ani se nehni,“ řekla Kate. „Takhle brzo vylézají jen slepice. A rozhodně nikam nepůjdeš střízlivá. Ne jestli chceš jít se mnou. Tam, odkud pocházím já, věříme na předpřípravu. Momentík.“

Kate vyskočila a odplula do svého pokoje.

„Už sis zapsala kurzy?“ zeptala se Jenny líně a kontrolovala svou manikúru.

„Myslela jsem, že je na to čas do konce příštího týdne,“ řekla Aubrey, která se svalila zpátky na gauč.

„Ne když si chceš zapsat něco oblíbeného,“ řekla Jenny. „Oblíbené kurzy se plní rychle. Řekni mi, o čem uvažuješ, a já ti řeknu, jestli se máš bát.“

„Nevím. Možná renesanční malíři. Nebo literatura outsiderů – slyšela jsem, že profesor, který to přednáší, je vážně skvělý. Jo a francouzské filmy nové vlny nebo východní náboženství. Je toho hrozně moc.“

Jenny se zamračila. „Co chceš jako s takovými kurzy dělat?“

Kate se vrátila s lahví tequily a třemi papírovými kelímky.

„S jakými kurzy?“ zeptala se.

„Aubrey přemýšlí o tom, že si zapíše renesanční malíře a další hromadu pitomin,“ řekla Jenny s úsměvem.

„*Pitomin*?“ řekla Kate a smála se. „Ty jsi fakt pako.“

„Chceš říct, že ty kurzy nejsou praktické,“ řekla Aubrey. „Já to chápu, ale když už jsem na Carlisle, proč bych neměla studovat věci, které mě inspirují?“

„Hm, třeba proto, abys potom sehnala práci?“ řekla Jenny.

„Totální nuda,“ řekla Kate.

„Pronesla dívka, která má vlastní svěřenecký fond,“ řekla Jenny.

„Je mi jasné, že jsi proti mně zaujatá, Jenny Vegová, ale já ti odpouštím. Jé, mám nápad. Zapišu si renesanční malíře taky, Aubrey. A potom můžeš o prázdninách přijet do New Yorku a zajdeme do Metropolitního muzea umění a prohlédneme si ty obrazy naživo,“ řekla Kate.

„Ty obrazy jsou živé?“ zeptala se Aubrey.

„Ty, na kterých jsou akty, ano.“

Smály se, protože měly radost z toho, že jsou tak chytré. Kate chrstla do každého kelímku řádnou dávku tequily, čímž se do parného obývacího pokoje uvolnil závan alkoholu. Jenny zkroutila v reakci na ten zápach obličej, ovšem Kate to pochopila jako komentář k jejímu pozvání.

„Nezávid, taky můžeš přijet do New Yorku,“ řekla Kate a vrátila Jenny kelímek do ruky. „Mým životním cílem je trochu tě uvolnit. Hned jak se pořádně ztřískáš, vyrazíme ven a seženem ti chlapa.“

Jenny si se smíchem odfrkla a obrátila oči v sloup, ale kelímek si vzala. Na střešní okno začaly bubnovat těžké kapky a Jenny se zvedla, aby okno přivřela. Další hodinu strávily pitím tequily a vzájemným líčením. Tedy spíš Jenny a Kate líčily Aubrey. Aubrey tenhle gen všech žen a dívek postrádala. Nikdy ji nezajímaly obchodní domy ani pulty s kosmetikou. Nikdy se nenaučila triky, díky kterým jsou holky pro kluky atraktivní. Do vínku našťastí dostala vysokou štíhlou postavu a symetrické rysy, ale sama sebe viděla jako obyčejnou holku, co připomíná králíka. Obočí

a řasy měla tak bledé, že prakticky nebyly vidět, její vlasy byly rovné a chování ostýchavé. Spolubydlící ji změnily. Pod jejich vedením rozevřela oči, vtáhla dovnitř tváře, našpulila rty. Lechtání štětců na obličej, pach alkoholu v jejich teplém dechu, to všechno na ni působilo až surreálně. Nebo to byl možná jen účinek vypité tequily. Když se Aubrey podívala do zrcadla, nepoznávala se. Udělaly z ní krásku s dramatickýma očima a nádhernými lícními kostmi.

Když se konečně vykolébaly z domu na náměstí, bylo po dešti a výrazně se ochladilo. Obloha byla indigově modrá, vzduch sladce voněl a Aubrey se cítila jako nový člověk. Také vnímala začínající tupou bolest hlavy, ale to jí bylo jedno. Půjčila si nádherné kraťasy a sexy tílko. Díky novému vzhledu si připadala odvážně a s takovým pocitem nemůžete dělat nic jiného než si vyrazit a zafliřtovat s pár studenty z chlapeckých kolejí.

Kate měla seznam večírků seřazených podle míry prestiže. Bylo důležité, aby byly vidět na těch správných.

„Společenský život v kampusu řídí bratrstva z klučičích kolejí,“ vysvětlovala Kate, když se opatrně vyhýbaly loužím. „Až budeš na jaře chtít, aby tě přijaly do nějakého sesterstva, všichni budou vědět, co si o tobě myslí v bratrstvu a to je důležité. Ne pro mě, já se dostanu, kam budu chtít. Ale u holek jako vy, které nemají žádné konexe, může rozhodnout právě to, že si o nich kluci myslí, že jsou skvělé a na mejdanech zábavné.“

„Ale no tak, jaký máme rok, 1954?“ řekla Jenny.

„V roce 1954 na Carlisle žádné ženy nebyly,“ řekla Kate.

„Přesně tak. Zamrzla jsi v čase, Kate. *Jestli* budu chtít do nějakého sesterstva, což zatím nevím, bude to proto, že se chci spojit s lidmi. Rozhodně ne proto, že by mi zblá záleželo na tom, co si o mně myslí nějakéj blbej retard z bratrstva.“

„Neposlouchej ji. Zkazí ti celou zábavu,“ řekla Kate.

„To je teda zábava,“ řekla Jenny. „Tohle přesně jsou ta místa, kam holka vleze, a když vyjde ven, je pokrytá tělními tekutinami.“

„To zní jako bezva zábava,“ řekla Kate.

Došly na úplný konec náměstí a prošly přes Eastman Commons, kde bylo ještě stále cítit kysané zelí, které bylo k večeři. Na druhé straně začínala široká třída Dunsmore Avenue, která vedla od hlavního náměstí k Vědeckému náměstí a jezdila po ní auta. Chodníky po obou stranách Dunsmore Avenue byly plné neurvalých opilých studentů, kteří mířili ke chlapeckým kolejím. Na rohu Livingston Street – což bylo oficiální jméno pro ulici s kolejemi pro chlapce – už dav přetékal. Studenti ignorovali červenou na semaforech a procházeli mezi auty, jen aby už byli na mejdanu. Řidiči, kteří na ně troubili, byli odměněni vesele vztyčenými prsty a hromadou slovních výlevů. Kate sestoupila z chodníku a táhla Jenny s sebou.

„No tak, nebuď takový morous.“ Běžely přes křižovatku, vyhýbaly se autům a smály se.

„To si jako myslíš, že jsem ještě nikdy nešla na červenou?“ řekla Jenny na druhé straně. Všechny tři sotva popadaly dech.

„Přesně to si myslím,“ řekla Kate.

„A nejspíš si taky myslíš, že jsem ještě panna.“

„No a nejsi?“

„Ne,“ řekla Jenny. „Ne že by ti do toho něco bylo.“

„Jsem tvoje spolubydlící, takže mi do toho něco *je*,“ řekla Kate. „No a mimochodem – to *ty* jsi s tím začala. Budu hádat. Nějaký společensky uvědomělý mormonský chlapec z toho tvého motivačního tábora. Vysoký, hubený, brýle?“

„Mormoni nesmějí mít předmanželský sex,“ vložila se do toho Aubrey. „To vím, protože v Nevadě je jich hodně.“

„Byl to jeden kluk ze střední,“ řekla Jenny. „Hokejista,“ dodala, aby Kate vyprovokovala.

„Hokejista, vážně? To kecáš! Nikdy ses o něm nezmínila.“

„Nebudu ti přece vyprávět celý svůj životní příběh.“

„Kde ho schováváš? Chci vidět fotku. Tak to vyklop, okamžitě.“

„Po maturitě jsme se rozhodli, že si dáme pauzu. Víš jak, že si prostě dáme volnost.“

„To je od tebe fakt velkorysý. Se mnou se teda žádnéj kluk nerozejde, dokud k tomu mám co říct. To spíš dřív umře – žalem.“

Aubrey se ulevilo, že dav zhoustl do té míry, že musely přestat mluvit a soustředily se na průchod vpřed. Kate by se hned vzápětí zeptala jí a ona nechtěla přiznat, že je v jejich partě jediná panna. I bez toho bylo špatně všechno, co dělala nebo říkala.

Kate je vedla směrem k domu spolku Sigma Sigma Kappa, který měl údajně ty nejlepší mejdany v ulici. Dům byl bílý jako svaatební dort, měl arkádový vstup a elegantní balkony a byl největší a nejkrásnější ze všech velkých a krásných kolejních domů, které Livingston Street lemovaly. Byl to dům elitního bratrstva, kde bydleli ti nejbohatší chlapci s nejlepšími auty, oblečením a známostmi, kteří měli největší šanci, že po univerzitě skončí v investičních bankách a budou se pyšnit všemi potřebnými atributy pro status potenciálního manžela. Taky byli považováni za nejhezčí, ale chlapci z bratrstva Delta Kappa Gamma, kde se sdružovali sportovci, jim v tomhle ohledu hodně šlapali na paty. Záleželo jen na vkusu, jak říkala Kate. Se všemi se dá píchat, jen na to musíte jít jinak.

Trávník před domem spolku Sigma Sigma Kappa byl plný děvčat nastrojených v nejlepších šatech, která čekala za červeným sametovým provazem, až je pustí na večírek. Chlapci v barevných kratasech a tričkách chodili sem a tam a rozdávali červené plastové kelímky. Občas vytáhli některou dívku za provaz, což vyvolalo sborové volání „Mě taky!“ od těch, které nevybrali.

„Tohle je nechutné,“ řekla Jenny.

„Mohla by ses uklidnit? Vydržte, tamhle vidím jednoho kluka z Odell. Uvidíme, jestli nás dostanu dovnitř,“ řekla Kate. Vyrázila k malému sportovně vypadajícímu chlapci s perfektně upravenými blond vlasy. Na sobě měl růžové kraťasy a tmavě modré sako a vypadal, jako by právě vystoupil z jachty.

Akademie Odell byla luxusní internátní škola, kde Kate maturovala. Za těch pár dní, co tu byly, se Aubrey o světě soukromých škol na východním pobřeží dozvěděla víc, než si kdy uměla představit. Absolventi těchto škol v univerzitní jídelně Eastman Commons převažovali. Na soukromých školách byli všichni krásní, měli zdravou pleť, správné oblečení, hezké vlasy a nespoutané sebevědomé chování. Vládla mezi nimi jasná hierarchie. Na vrcholu byly internátní školy jako Exeter nebo St. Paul's, Andover a Odell. Seznam pokračoval, Aubrey ještě všechny názvy neznala, ale dožene to. Po nich následovaly prestižní docházkové školy v New Yorku, Washingtonu, Filadelfii a Bostonu. Všichni studenti soukromých škol se mezi sebou znali nebo o sobě přinejmenším věděli. Nebo to možná jen *vypadalo*, že se všichni znají, protože se oblékali a chovali podle stejných záhadných pravidel, jejichž existenci si Aubrey teprve začínala uvědomovat. No a samozřejmě tu byli studenti ze státních škol – ovšem na těch nezáleželo. Ti ze Stuyvesantu a vědecké průmyslovky v Bronxu vytvořili vlastní bledou newyorskou kliku, kterou ostatní nechávali na pokoji, dokonce se jí možná i trochu báli, ale na večírky je nikdo nezval. Potom tu byli bojovníci jako Jenny, kteří měli v hlavě všechno srovnané a předstírali, že je jim všechno jedno. Aubrey je ale prokoukla – ona tu jejich pózu odhalila – a rozhodně se k nim nehodlala přidat. Kate a její přátelé představovali skutečnou Carlisleovu univerzitu a Aubrey bude raději v pozici zoufalého přívěsku seškrabavajícího drobečky u jejich nohou, než aby nebyla součástí party.

Kate a chlapec v růžových kraťasech se objali a políbili. Za minutu se otočila a pokynula Aubrey a Jenny, aby šly blíž.

„Úsměv,“ řekla Aubrey a narovнала záda. Ještě nikdy se nese-
tkala s chlapcem, jako byl tenhle – bohatý, ze soukromé školy,
hezky –, a chtěla udělat dobrý dojem.

„Vypláchla ti mozek,“ řekla Jenny, nicméně vyrazila energicky
vpřed.

Kate je představila svému kamarádovi.

„Griffin Rothenberg. Říkejte mi Griff,“ řekl jemným baryto-
nem, když si s Aubrey podával ruku a usmíval se na ni. Jeho vře-
lý dotek na Aubrey působil jako zásah blesku, ale on se vzápětí
otočil a udělal totéž s Jenny. Prostě byl slušně vychovaný, nic víc.
A kromě toho se na něj stačilo podívat, aby člověk pochopil, jak
moc byl oslněný tím, jak je Kate krásná.

Griff kývl hlavou na jiného chlapce z bratrstva a vedl je kolem
sametového provazu. Uvnitř se zasekli v davu na schodech, které
vedly dolů do sklepa, a podle zvuku to vypadalo, že právě tam už
je večírek v plném proudu. Aubrey se nervózně zasmála, když se
na ně zezadu začal tlačit dav lidí. Nebyla tu klimatizace a v hor-
kém vzduchu se mísila vůně parfémů se zápachem potu a alko-
holu – s lehkým podtónem zvratků. Aubrey se chytila Jenny, pro-
tože měla pocit, že ztrácí půdu pod nohama.

„Šílenství,“ řekla Jenny.

Dav se pohnul dopředu a najednou byli první. A Aubrey vidě-
la, co způsobilo to zdržení. Za stolem, který blokoval schody do
sklepa, seděl vyzábělý chlapec s oranžovým motýlkem – v barvách
Carlisleovy univerzity – a před sebou měl inkoustový polštářek
a razítko. Griff je postrčil dopředu.

„Čus, Rothenbergu. Upíšeš se k Sigma Sigma Kappa? Potěšilo
by nás to, kámo,“ řekl chlapec s motýlkem.

„Mám to v plánu.“

„Oficiálně tady kontroluju občanky, ale ty jsi v pohodě. Znáš tě.“

Kluk s motýlkem otiskl Griffovi na ruku razítko ve tvaru pivní lahve a ťukli pěstmi o sebe.

„Díky, brácho, a když už jsi v tom, dej razítko i tady mý holce Kate Eastmanový z Odell, občanku netřeba,“ řekl Griff.

„Kate Eastmanová. Vzpomínáš si na mě?“ zeptal se motýlek a vypadal, jako by ho oslnilo slunce.

„Já...“ řekla Kate.

„Duncan Treadwell. Bydlel jsem v Miltonu s tvým bratrancem Trevorem, než ho vylili. Potkali jsme se na mejdanu na parkovišti, když jsi byla v prváku.“

„Jó – jasně,“ řekla Kate, i když bylo očividné, že neměla ani ponětí.

„Trev, to byl divočák. Byl jsem si jistej, že se dostane na Carlisle, ale ta malá nehoda s řízením pod vlivem mu to asi překazila.“

„Mrtvolý nikdy nevypadají na přihlášce na vysokou dobře,“ řekla Kate žertovně. Natáhla k němu ruku, aby ji mohl orazítkovat, ale bylo vidět, že nemá zájem o další konverzaci.

„Předpokládám, že už můžeš pít,“ řekl Duncan.

„Už od svých dvanácti.“

Zasmál se a orazítkoval jí ruku.

„Moje kamarádky taky,“ řekla.

Aubrey a Jenny dostaly razítko na ruku a celá čtveřice se pomalu sunula dolů ze schodů. Sklep měl nízký strop a byl spoře osvětlený. Z reproduktorů řval hip hop a lidi se mačkali kolem pivního sudu.

„Tudy!“

Griff je vedl změtí místností, které byly plné studentů, kteří jen tak postávali, tančili nebo se muchlovali na rozvrzaných starých pohovkách. Podlahy byly ulepené od rozlitého piva. Ten zápach jí

připomněl dětství: táta býval zdatný piják. Aubrey opatrně našlapovala, aby neuklouzla. Konečně došli do místnosti, která se táhla po celé délce zadní zdi domu a ze které jste se prosklenými dveřmi dostali na kamennou verandu. I tady bylo nacpáno, ale vzduch tu tolik nezapáchal. Na karetním stolku v rohu stálo několik velkých mís s jasně oranžovým punčem. Griff nalil pití naběračkou do plastových kelímků a podal je děvčatům. Punč byl odporně sladký, ale jeho obrovskou předností bylo, že byl studený. Aubreyina tepající bolest hlavy s prvním lokem zmizela, a tak svůj kelímek rychle vyprázdnila. Přistoupil k ní nějaký chlapec a hned jí dolil.

„Děkuju!“ řekla a toužebně se dívala za Kate a Griffem, kteří pokračovali k proskleným dveřím.

„Jsi zelenáč neboli, jak my tu rádi říkáme, čerstvý maso?“

„No jo, bydlím ve Whipple,“ zakřičela. A bylo to tu, ani se nenadála a mluvila s hezkým klukem. Nebyl tak hezký jako Griff, ale pořád byl hezký.

Nebyla si jistá jeho jménem – Brian? Ryan? Byl už ve druháku, pocházel z Tennessee, studoval obchodní administrativu a hrál lakros. Měl hezkou postavu, chlapecký úsměv a nazrzlé hnědé vlasy. Chvilku si zvýšeným hlasem vyměňovali otázky a odpovědi, a když potom Aubrey zvedla hlavu, zjistila, že její skupinka zmizela z dohledu.

„Asi bych měla najít svoje kamarády,“ snažila se překřičet hudbu.

„Zapomeň na ně.“

„Budou mít strach.“

„Jsou tak nalití, že si nebudou pamatovat ani tvoje jméno.“

„Ne, vážně.“ Punč s tequilou už jí stoupaly do hlavy. Před nějakou dobou se místnost začala točit, ale ona si toho začala všimnout až teď.

„Fajn, jsou tamhle,“ zavolal Brian/Ryan a vzal ji za ruku. Dovolila mu, aby ji táhl za sebou, i když ho podezírala, že vůbec netuší, kde jsou, a možná vůbec neví, o jakých kamarádech to mluvila.

Zavedl ji do nejtemnějšího pokoje. Na pohovkách, na podlaze i na kulečnickovém stole se svíjela různá těla. Brian/Ryan odstrčil pár lidí a posadil Aubrey na okraj rozvrzaného starého gauče. Potom si sedl obkročmo na ni, zatlačil ji do gauče a vzal její obličej do rukou.

„Nevypadáš vůbec zle, víš?“ řekl.

Nemohla si pomoci a rozesmála se. „Děkuju.“

Sklonil se k ní a zatlačil jí jazyk do pusy. Aubrey přemýšlela, jestli by se neměla vzepřít, ale v tu chvíli ji přemohla vlna nevolnosti a ona se musela plně soustředit na to, aby ho nepozvracela. Pozvracet kluka z bratrstva by z ní tady hned na začátku udělalo společenského vydědence, tak teď jen nedělat žádné prudké pohyby. Celá místnost na okamžik zčernala a Aubrey zaklonila hlavu, což Brian/Ryan pochopil jako výzvu k další akci, vyhrnul jí tričko a zmáčkl prsa. Ostré štípnutí ji vrátilo do reality a ona se rychle posadila, čímž mu čelem vrazila do nosu. Vyjekl bolestí. Aubrey toho využila, odstrčila ho a s rukou přes pusy vyběhla na terasu. Vzápětí už klečela v prachu na zemi a zvracela oranžový punč do křoví. Snažila se skrčit mezi větvičky, aby se trochu schovala. Koutkem oka viděla, jak se z davu na verandě oddělila jedna postava. Aubrey se na okamžik zamlžil zrak, a když se potom znovu vyjasnil, stála nad ní Jenny a přidržovala jí vlasy, aby jí nepadaly do obličeje.

„To je dobrý, pusť to ven,“ řekla Jenny. „Uleví se ti.“

„Všichni to vidí,“ řekla a obličej jí zalily slzy a z nosu se spustila nuda.

„Nikdo nic neviděl, věř mi.“

„Stojí tady aspoň padesát lidí.“

„Jenže všichni jsou totálně namol.“

„Ty ne.“

„Já jsem výjimka. Neboj. Všem je to fuk.“ Hladila Aubrey po vlasech.

„Smrdím jako blitky.“

„Tohle je mejdan na klučičí koleji. Všichni tu smrdí jako blitky. Tady.“

Jenny jí podala papírový kapesník a Aubrey si utřela pusu.

„I tak ale není špatný nápad dávat si příště trochu víc pozor,“ řekla Jenny. „Copak ti máma neřekla, abys nepila nic, co ti kluk podá v červeném plastovém kelímku?“

Aubrey se slaboučce usmála. „Moje máma na rady moc není.“

„Hm, tak teď máš mě,“ řekla Jenny.

Byla to pravda. Aubrey nemohla uvěřit, že má takové štěstí. Šťastným řízením osudu našla dokonalou kombinaci spolubydlících – Kate, která ji bude tahat do průšvihů, a Jenny, která ji z nich bude dostávat ven.

4

Během následujícího podzimu Kate často mluvila o tom, že by za ní obě děvčata měla přijet do New Yorku. Vždy když se toho ale Jenny chytila a snažila se stanovit přesné datum (protože měla ráda uspořádaný kalendář akcí), Kate to nechala vyšumět do ztracena a odbyla ji. Neurčitost – to byla Katina specialita, kdykoli byla nucena čelit čemukoli, co zrovna v danou chvíli řešit nechtěla. Po nějaké době Jenny došlo, že to pozvání jsou jen plané řeči, ostatně jako většina toho, co Kate říkala, a nechala to plavat. Měla dost práce s kurzy a se sborem, navíc ji zvolili zastupkyní prvků do rady studentů za Whipple Hall. Každou sobotu pracovala v železářství a k tomu si přibrala ještě druhou brigádu – administrativní práce v kanceláři děkanky –, protože se chtěla naučit, jak funguje provoz školy. (Vlastně byla vůbec první studentkou prvního ročníku, kterou kdy děkanka zaměstnala.) Takže by stejně byl velký problém nějaký výlet do New Yorku do nabitého rozvrhu nacpat.

Jednou pozdě v noci, pár týdnů před prázdninami na Den díkůvzdání, Jenny zhasla lampičku a lehla si do postele. Levandulový přehoz byl čerstvě vypraný a ona se pod něj schoulila a kroutila prsty u nohou, aby ze sebe setřásla složitý ekonomický problém, na kterém předtím pracovala. Aubrey šla do postele před hodinou a Jenny si myslela, že už dávno spí.

Jenže po pár minutách si Jenny uvědomila, že z Aubreyiny postele vychází tiché popotahování.

„Aubrey?“ zašeptala.

Popotahování přestalo.

„Aubrey, ty brečíš? Co se stalo?“

Aubrey začala tlumeně vzlykat. Jenny si povzdechla, odhodila deku a vlezla si vedle Aubrey. Jako obvykle byla ve vztahu ke své spolubydlící rozpolcená mezi přívětivostí a podrážděností, protože Aubrey měla problém se na univerzitě usadit a zdálo se, že se vrhá z jedné krizové situace do druhé. Jako by Aubrey dokázala být šťastná jen ve chvílích, kdy v závěsu za Kate paří na večírku.

„Copak je, zlatíčko? Pověz mi to,“ řekla Jenny a hladila Aubreyina třesoucí se záda. „Trable s nějakým klukem?“

„Ne.“

„No tak co?“

„Já... nemůžu... jet... domů,“ vytlačila ze sebe Aubrey mezi vzlykáním.

„Domů? Myslíš jako domů na prázdniny, do Nevady?“

Aubrey zničeně přikývla a znovu se rozvzlykala. Jenny seskočila z postele, popadla na svém stole papírové kapesníky a rozsvítila lampičku.

„Tu máš, zvedni se,“ řekla, když si znovu sedala k Aubrey.

Aubrey si sedla a vysmrkala se. „Nemůžu si dovolit koupit letenku. A všechny koleje se na týden zavírají.“

„Proč jsi něco neřekla? Půjdeš prostě k nám. Vždyt víš, že jsi tam vždycky vítaná. A je to vyřešené.“

„Děkuju. Ráda půjdu. Ale to není jediný problém.“

„Tak co ještě?“

„Nevím, kde je moje máma,“ řekla Aubrey a znovu jí vytryskly slzy.

„Tomu nerozumím. Ona někam jela?“ Jenny jí podala další kapesník a Aubrey si utřela obličej.

„Odpojili jí telefon. To se někdy stává. Dělá servírku a občas nedá dohromady dost peněz, aby zaplatila všechny účty. A i když má dost, ne vždycky má prostě disciplínu, aby to všechno zařídila. Dřív jsem to měla na starosti já. Asi bych to měla dělat i dál, jenže to všechno je...“

„No jasně. To mě moc mrzí, je to fakt děs.“

Jenny bylo Aubrey upřímně líto. Neuměla si vůbec představit, jaké to musí být, když má člověk problém s penězi a navíc neví jistě, kde je jeho vlastní matka. Jennyina matka telefonovala dvakrát denně, a když Jenny okamžitě nezavolala zpátky, bála se, že se něco stalo, a volala znovu. Nemluvit s matkou bylo něco, co Jenny vůbec neuměla pochopit. Přece tam u nich musí být někdo, kdo by mohl Aubrey pomoci se s matkou spojit. Jenny toho o Aubreyině domově věděla překvapivě málo, protože Aubrey se málokdy zapojila do debaty, když probíraly toto téma. Jenny si jejího mlčení všimla a snažila se být citlivá, jenže teď cítila, že se musí zeptat.

„A tvůj otec s váma žije, nebo jsou vaši rozvedení? Promiň, doufám, že ti nevadí, že se na to ptám.“

„Totiž, já o tom nemůžu mluvit,“ řekla Aubrey, padla dolů a přes hlavu si položila polštář. Jenny ho dala na stranu.

„No tak. Neblbni, rozvod dneska není nic, za co by ses měla stydět. Navíc v tomhle věku.“

Aubrey se na ni zvlhlýma očima podívala. „Tak jestli chceš vědět pravdu, je to mnohem horší než rozvod. Mí rodiče se nikdy nevzali. Táta byl řidič kamionu a s mámou spolu chodili, když jel zrovna kolem. Říkala, že měl někde rodinu, no a jednou večer odjel a už se nevrátil. Tak strašně se stydím. Neřekneš to nikomu? Prosím...“

„No jasně že ne. To bych neudělala. To přece není tvoje chyba. Ty jsi oběť. Muselo to být pro tebe hrozné. Kolik ti tenkrát bylo?“

„Tři. Nejde o to, že by mi nějak chyběl. Pamatuju si z něho jen zápach piva. Ale když zmizel, začaly jsme mít problém s penězma. Máma to nedávala. Vegas je pro svobodnou ženskou drsný místo. Když byla mladší, byla hezká a jako servírka si vydělala slušné peníze. Jenže rychle zestárla. A nebyla schopná se rozhoupat. Víš, jak to myslím, třeba že by si udělala maturitu nebo se naučila psát na stroji. Prostě si nikdy neuspořádala život a vyhazovali ji z jedné práce za druhou. Jakmile mi bylo dost na to, abych mohla začít pracovat, dělala jsem, co se dalo, abych jí pomohla. Ale potom jsem odjela.“

„No jasně a určitě i ona chtěla, abys odjela. Kdo by chtěl, aby se jeho dítě vzdalo stipendia na Carlisle? Ale počkej, nemáš starší sestru? Amanda, že je to tak? Nemohla by ona mámu zkontrolovat a zařídit, aby jí ten telefon zase zapojili?“

Aubreyině sestře bylo něco přes dvacet a pracovala jako číšnice v koktejl baru v jednom z velkých hotelů na hlavním bulváru v Las Vegas. Plácala se životem z průšvihů do průšvihů a Jenny věděla, že si s Aubrey nejsou blízké.

„Zkoušela jsem to, věř mi, ale Amanda se neozývá,“ řekla Aubrey.

„Dej mi její číslo. Já jí zavolám.“

Když šlo o řešení problémů, byla Jenny neúnavná. Příštích pár dní nechala Aubreyině sestře řadu vzkazů, jejichž naléhavost postupně narůstala. Když se neozývala, sehnala si číslo hotelu, kde Amanda pracovala, a pak zavolala jejímu manažerovi čtyřikrát během jediného odpoledne a žádala ho, aby ji s Amandou spojil z důvodu krizové situace v rodině. To konečně vedlo k tomu, že Amanda zanechala vzkaz plný nadávek na jejím telefonu v pokoji.

Mezi kletbami se ukrývalo oznámení, že paní Millerová je v pohodě, jen nemá dočasně přístup k telefonu, takže by si měla Jenny, sakra, dát voraz a říct tý ufnukaný krávé Aubrey, ať přestane prudit.

Jenny ten vzkaz Aubrey přehrála, ta ji objala a se slzami v očích šeptala: „Děkuju, děkuju, děkuju,“ pořád dokola.

„Nech to být,“ řekla Jenny, která si užívala vděčnost své spolubydlící a hladila ji po zádech. Zbožňovala, když mohla pomoci potřebným, a Aubrey jí k tomu poskytovala nespočet příležitostí.

Navzdory tomu, co Jenny připadalo jako nesmírně uspokojivé řešení Aubreyina problému, se Aubrey s přibližujícím se Dnem díkůvzdání zdála být deprimovanější a deprimovanější. Jenny sledovala, jak s každým dalším dnem více bledne a je čím dál smutnější – a také hubenější, protože prakticky přestala jíst. To Jenny zklamalo, jelikož při svém úsilí ráda viděla konkrétnější výsledky. A také ji to vystrašilo.

Jenny si v příručce pro zástupce jednotlivých kolejí přečetla, co dělat, když máte podezření, že některý student trpí neléčenou nebo nediagnostikovanou depresí, anorexií či jinou poruchou z dlouhého seznamu mentálních a emocionálních problémů. První krok byl upozornit studentského zástupce na koleji, ale to Jenny rovnou zavrhla. Studentská zástupkyně ve Whipple Hall – studentka biochemie jménem Chen Meiová – tu prakticky nikdy nebyla, a když ano, dávala jasně najevo, že funkci vzala jen proto, aby měla bydlení zadarmo, a že nemá nejmenší zájem o to, aby ji někdo obtěžoval svými skutečnými problémy. Dál v příručce doporučovali, aby Aubrey nahlásila studentskému zdravotníkovi nebo vedoucímu studijního oddělení, což by znamenalo, že Aubrey bude muset na psychiatrickou prohlídku, a možná ji dokonce donutí přerušit studium, aby se šla léčit. Představa takto drastického postupu Jenny vyděsila. Je přece kamarádka, ne krysa. Musí

Aubrey pomoci sama, aniž by do toho zatahovala školní administrativu a případně ještě dostala Aubrey do problémů.

Možná na to ale nemusí být úplně sama.

Aubrey zbožňovala Kate a tahala se za ní úplně všude. Do jídelny, na večírky, všude, kam jí Kate dovolila jít. Dokonce si v drogerii koupila přeliv v nejsvětlejším odstínu blond a obarvila si své hnědé vlasy tak, že s Kate vypadaly skoro úplně stejně. Nikomu kromě Jenny to nepřipadalo divné. Všichni jen říkali, jak skvěle Aubrey vypadá. Kdyby Jenny neměla tolik jiných starostí, cítila by se i ukřivděně, protože Aubrey očividně preferovala Katinu společnost, dokonce i přesto, že Kate byla snobská mrcha a nutila Aubrey, aby jí dělala poskoka. Posílala ji třeba pro kapučíno do *Hemingway's* nebo ji nutila chodit na ranní přednášky a dělat výpisky, když se Kate zrovna nechtělo vstávat – dokonce i na kurzy, které Aubrey neměla zapsané. (Tvrdila, že ji to baví, ale víte, jak to je.) Jenny nebyla malicherná. Chtěla, aby byla Aubrey šťastná, a bylo načase, aby do toho vstoupila Kate jako kamarádka. Jenny potřebuje, aby se Kate zapojila.

V úterý večer před začátkem prázdnin na Den díkůvzdání bylo náměstí v kampusu tiché a melancholické. Hodně studentů už odjelo domů a už několik dní za sebou z nebe padal studený déšť. Dlážděné cesty byly vystlané mokkými listy, které se lepily na Jennyiny nepromokavé boty. Přála si, aby začalo sněžit – to by bylo aspoň hezké. Poblíž Whipple Hall ve vzduchu visela vůně spáleného dřeva, a než se Jenny vydala do pokoje, nahlédla do společenské místnosti a doufala, že tam najde rozpálený krb, jenže místnost byla prázdná a krb studený. V pokoji číslo 402 byla úplná tma až na tenký proužek světla, který vycházel zpod dveří Katina pokoje. Jenny si šla rychle pověsit kabát a uklidit batoh, nahlédla do jejich dvoulůžkového pokoje, aby se ujistila, že je Aubrey pryč a že je nejlepší doba promluvit si s Kate o tom, jak pomoci jejich spolubydlící.

Když Jenny zaklepala na dveře Katina pokoje, uslyšela zevnitř smích.

„Dále,“ zavolala Kate.

„Promiň, nedošlo mi, že tu nejsi sama,“ řekla Jenny a otevřela dveře.

„To je v pohodě. Nejsme nazí. *Zatím*,“ řekla Kate a rozpustile se zasmála.

Kate ležela v posteli a objímala tmavovlasého chlapce, který byl k Jenny otočený zády. Katina košile a mikina a džíny toho kluka ležely na podlaze u Jennyiných nohou. Chlapec se otočil a v obličeji měl přihlouplý úsměv. Když ho Jenny poznala, zůstala stát jako opařená.

„To je Lucas,“ řekla Kate.

„Já... my se známe,“ vymáčkla ze sebe.

„*Jenny*,“ řekl ten kluk a úsměv mu rychle zvadl. Jenny se instinktivně podívala na jeho slipy a viděla, že i tam něco vadne.

„Ježíši,“ řekl Lucas, popadl své kalhoty a poskakoval kolem, jak se snažil nacpat rychle nohy do nohavic.

„Co blázníš, Luku?“ řekla Kate pobaveně. „Jenny už v mé posteli viděla kluky bez kalhot. Ji nic nešokuje.“

Jenže Jenny šokovaná byla.

„Promiň, musím letět,“ řekl Lucas. Nazul si tenisky a sebral své tričko i batoh. O pár vteřin později děvčata uslyšela prásknutí vchodových dveří.

„Co to jako mělo být?“ zeptala se Kate.

„Promiň, co myslíš?“

„Vyletěl odsud, jako by viděl ducha.“

Jenny zavrtěla hlavou. „O tom já nic nevím.“

Kate na sobě měla jen džíny a černou podprsenku. Rty měla naběhlé od líbání. Pohled na ně v Jenny vyvolal prchavou vzpomínku, jaké to bylo líbat se s Lucasem, když nebyl oholený, a jak

si ty podrážděné rty celý další den vychutnávala – byl to přece důkaz toho, že byli spolu. Jenny s divným pocitem fascinace sledovala, jak Kate bere ze svého nočního stolku do ruky pomádu a roztírá si ji po zarudlých rtech. Všechno na Kate vyzařovalo sex. Rubín, který se tlumeně třpytil v jejím pupíku, džíny, které jí těsně obepínaly. Přesto Kate nikdy nevypadala lacině. I když se chovala jako štetka, měla pořád styl. Teď si hrála se svými zlatými vlasy, kroutila si je do pocuchaného copu na šíji, ovšem neměla žádnou gumičku. Jenny měla na stole košíček plný skřipců, čelenek a sponek do vlasů, aby je mohla kdykoli sladit se svým oblečením, jenže její vlasy navzdory všem snahám nikdy nevypadaly ani z poloviny tak dobře, jako Katiny nemyté a nečesané lokny. U Kate vypadalo všechno naprosto nenásilně, jako by jí bylo všechno jedno a nemusela se o nic snažit. Není divu, že po ní Lucas jel. Kluci zbožňovali holky, které měly všechno na háku. Problém s Jenny byl v tom, že se starala až moc.

„Vypadáš rozhozeně,“ řekla Kate podezíravě. „Stalo se něco?“

„Promiň, jestli jsem vás vyrušila,“ řekla Jenny.

„Vůbec to neřeš. Dneska večer musím balit, takže jsem se stejně nechtěla do ničeho pouštět. Jak se s Lukem znáte?“ zeptala se Kate a postavila se, aby si oblékla tričko.

S *Lucasem*, pomyslela si Jenny, kterou vytočilo, že mu Kate říká jinak než všichni ostatní, jako by jí patřil. Potom si všimla čerstvého cucfleku na Katině krku a na okamžik se zaměstnala představou, jak rozbíjí Kate hlavu o zeď.

„Chodili jsme na stejnou střední,“ řekla Jenny a obrnila se před logickou otázkou, o níž předpokládala, že bude následovat. *Je to ten hokejista, se kterým jsi přišla o panenství, jak jsi říkala?* Ale otázka nepřišla. Kate na celý ten rozhovor ze dne, kdy vyrazily na první mejdan, nejspíš zapomněla. Byly opilé – naštěstí. Doufala, že si to Kate nikdy nespojí.

„No nekecej, Luke je odsud?“ řekla Kate. „Je úplně jiný než ti poďobaní kluci, co pracují v jídelně, vůbec bych to do něj neřekla.“

Jenny by nad touhle poznámkou normálně vyletěla jako čertík z krabičky, ale neměla nejmenší chuť mluvit s Kate o Lucasovi ani o vteřinu déle, než bylo nezbytné.

„Myslela jsem, že chodíš s Griffem,“ řekla Jenny, aby změnila téma, protože to byla první věc, co ji napadla. Griff z toho mejdanu byl jedním z těch, které Jenny v Katině posteli rozhodně nahé viděla, a to hned několikrát.

„A co jako, jsi nějaká policajtko, co hlídá, kdo s kým randí?“

„Jo, máš pravdu. Nic mi do toho není.“

Do Griffa jí nic nebylo. Ale do Lucase naproti tomu...

Kate vzala ze stolu krabičku lehkých marlborek a váhavě se na ni podívala. „Hmm, mám si dát cigáro, i když jsme nešukali? Ále, do háje s tím. Chceš?“

Jenny nikdy v životě nekouřila. Jenže potřebovala rozptýlení, aby se vyrovnala s tou bombou, tak si cigaretu vzala a nechala si ji od Kate zapálit. Když kouř vdechla, přinutila se nekašlat, aby si Kate nevšimla, že to dělá poprvé, a nedobírala si ji kvůli tomu. Ale Kate byla vůči citům ostatních lidí tak zabeďněná, že si tím Jenny nejspíš vůbec nemusela lámat hlavu.

Tentokrát to ale bylo jinak.

„Byli jste si s Lukem na střední blízci?“ začala Kate.

„Zapomeň na Lucase, musíme si promluvit o Aubrey,“ vyhrkla Jenny. „Je to vážně důležité. Mám o ni strach.“

„Kvůli tomu, jak hubne?“ řekla Kate, která na změnu tématu přistoupila.

„Taky sis všimla.“

„Jak bych si mohla nevšimnout? Taky si o ni dělám starosti. Myslíš, že má anorexiu?“

„Možná. Nebo má deprese. Má problémy doma.“

„Chudinka. Problémy s penězi?“

Z cigarety začala Jenny bolet hlava, tak ji típla do hrnečku s logem univerzity, který Kate používala jako popelník, a začala vysvětlovat situaci s Aubreyinou mámou.

„Nic z toho mi nikdy nepověděla,“ řekla Kate a Jenny to trochu potěšilo.

„Bojí se, že ji nebudeš mít ráda, když se dozvíš, že je chudá,“ řekla Jenny.

„To si vážně myslíš, že jsem tak povrchní? A navíc samozřejmě vím, že je chudá. Vždyť se podívej, jak se obléká. Donekonečna točí čtyři vytaháný trika.“

„Jde o to, že se mi sice svěřuje, ale ne vždycky si ode mě nechá poradit. Myslím, že bychom měly spojit síly. Víš, sednout si s ní a promluvit jí do duše. Něco jako intervence. Tebe poslechne.“

„Mám lepší nápad,“ řekla Kate.

Jenny našťvalo, že Kate její návrh tak ledabyle zavrhla. Právě v tu chvíli slyšely, jak se otevřely vchodové dveře, a Aubrey vešla do obývacího pokoje.

„Jsme tady, Aubrey!“ zavolala Kate.

Aubrey vešla dovnitř a s ní závan čerstvého chladného vzduchu. Ve vlasech a na řasách jí tály sněhové vločky.

„Sněží!“ oznámila a smetala sníh ze svého dvouradého kabátu ze sekáče. Ukazovala jim mokré prsty, aby se přesvědčily. „Není to nádhera? Já jsem sníh v životě neviděla.“

„Úchvatné,“ řekla Jenny shovívavě.

Kate potáhla z cigarety. „Tak si to dnes večer užij, protože zítra bude všechen sníh počuraný od psů.“

Jenny se zhluboka nadechla a přemýšlela, jak s Aubrey nejlíp začít rozhovor na nepříjemné téma.

„Víš, co je nového?“ řekla Kate, než stihla Jenny pronést jediné slovo.

„Co?“

„Jenny a já jsme si říkaly, že se nám zdáš být poslední dobou nějaká smutná a že bys možná uvítala možnost někam vypadnout. Takže se mnou obě vyrazíte na Den díkůvzdání do New Yorku!“

Jenny otevřela pusy, aby protestovala. Aubrey přece bude na Díkůvzdání u *ní* doma. Máma už připravila pokoj pro hosty a naplánovala, co uvaří.

„Ach panebože, opravdu?“ vyjekla Aubrey a začala poskakovat na místě. Potom se Kate vrhla kolem krku. „Tohle je nejlepší zpráva, co jsem kdy slyšela! Mám takovou radost.“

Když se Kate podívala na Jenny přes Aubreyino rameno, Jenny by přísahala, že jí v očích zahlédla triumfální výraz.

5

Ve vlaku do New Yorku Jenny usnula a zdálo se jí o Lucasovi. Nic surreálního, jen neuvěřitelně živá vzpomínka na to, jak byli spolu: kompletní i se zvuky, vůněmi a chutí. Byl to asi nejhorší sen, jaký se jí v tu chvíli mohl zdát. Byli spolu sami v kanceláři s ročenkami, bylo pozdě večer, povídali si a trochu se muchlovali. Kancelář s ročenkami byla jediné místo, kde spolu mohli trávit čas, aniž by se nad tím někdo pozastavil. On byl sportovec a ona šprtka a v jejich škole se tyhle dva světy nemíchaly, takže svůj vztah prozatím drželi v tajnosti. A tak to taky zůstalo. Nikdy s ním nevyšli na světlo. Když v lese spadne strom a nikdo to neslyší... byl Lucas doopravdy její kluk?

Ve snu mu říkala, aby jí ukázal, co ten den vyfotil, a on jí ukázal fotku, na které se líbali. (Tohle by se ve skutečném životě stát nemohlo. Žádná fotka, na které se líbají, neexistovala a pomyšlení na to v ní vyvolalo smutek.) Jenny se zasmála a podívala se Lucasovi do očí. Mohli bychom říct, že měl oči stejně hnědé jako ona, ale to by nestačilo. V jeho očích byly zlaté a oříškové tóny, které se ve světle třpytily. V jejím snu měl Lucas na sobě staré modré tričko od značky Cape Cod. Položila mu ruce na ramena a pod měkkou látkou ucítila jeho tvrdé svaly. Přejela rukama dolů, aby se dotkla jeho holých paží. Měl hladkou, sametovou kůži. Vzal její ruce do svých, otočil je a políbil vnitřní stranu jejich

zápěstí. Potom jí políbil dlaně a její srdce se splašilo. Když se k ní naklonil, aby ji políbil na rty, cítila známé horko v podbřišku. A potom ten polibek – něžný a pomalý, jak jeho jazyk zkoumal její ústa, zároveň ale drsný – s jeho škrábavou bradou a agresivními ústy.

Vlak sebou trhl a Jenny se vzbudila s příšerným vědomím, že to byl jen sen. Už spolu nebyli. Oficiálně spolu nikdy nebyli. Snažila se ho z myšlenek vytěsnit, ale od chvíle, kdy ho uviděla v Katině posteli, se jí vzpomínky vracely s o to větší intenzitou. Podívala se z okna. Svět se zdál být ošklivý. V listopadu a za šera vypadala Nová Anglie při pohledu z vlaku jako pustina s rozpadajícími se domy pobitými prkny, která pokrývá špinavý sníh, připomínající popel. Některé domy byly trojgenerační jako ten jejich v Belle River. Ale dům jejich rodičů byl v mnohem lepším stavu – vlastně byl dokonale udržovaný. Rodiče bydleli v nejvyšším patře, kde měla i Jenny svůj pokoj, který neustále čekal, až se vrátí. Starší bratr Chris si zabral byt ve druhém patře. Působení v armádě ho změnilo a rodiče se k němu chovali jako k vítěznému vojevůdci, i když nikdy žádný boj nezažil. Jenny ho podezírala, že má problém se závislostí, ale když jeho byt prošmejdila, nic nenašla, takže se možná spletla. Chris hrál videohry a pracoval v obchodě, kde měl na starosti dodávky a manipulaci s bednami. Představa, že by měl jednou obchod převzít, byla z říše fantazie, ale do toho jí nic nebylo, aspoň než začnou rodiče vzhlížet k ní. Měla v plánu odsud vypadnout, jakmile bude v ruce držet diplom. Řekla jim to už mnohokrát. Matka pořád opakovala, že si to Jenny ještě určitě rozmyslí. Byt v prvním patře, který momentálně pronajímali, měl na zvonku Jennyino jméno, aspoň v matčiných představách, a na tom se nemohlo nic změnit bez ohledu na to, jak často nebo jak hlasitě opakovala, že ho nechce. Tohle vyřizování ale muselo počkat. Právě teď měla Jenny starosti s důsledky toho, že

svou rodinu opustila na Den díkůvzdání a odjela na výlet do New Yorku. Matka se dokonce rozplakala, když jí v telefonu oznámila změnu plánu. Ještě než odjely, musela Jenny domů, kde seděla půl hodiny u kuchyňského stolu a vysvětlovala s děsivými detaily Aubreyiny problémy a to, že ji výlet do New Yorku rozveselí, než matka s nelibostí souhlasila.

„Jé, už jsi vzhůru,“ řekla Aubrey.

Jenny se rozhlédla. „Kde je Kate?“

„Viděla nějaké holky z Omega Chí a ty jí řekly, ať si jde za nima sednout do první třídy. Chtějí, aby se k nim na jaře přihlásila.“

„A to se může? Sedět v první třídě, když jsi za to nezaplatila?“

Aubrey pokrčila rameny a usmála se, jako by chtěla říct *Kate může*.

„Není to nádherna?“ řekla Aubrey a ukázala na mrazivou scénérii za oknem.

Ty snad blouzníš, pomyslela si Jenny, ale neřekla nic, vytáhla z batohu učebnici psychologie a předstírala, že si dělá domácí úkol, aby ji Aubrey nechala na pokoji.

Vlak už se blížil ke konečné stanici Penn Station, ale ještě předtím se vnořil do černočerného tunelu, kde začal bouchat a skřípět, jako by si celý ten výlet do města chtěl ještě rozmyslet. Aubrey se na Jenny dívala s vyvalenýma očima.

„Je tohle normální?“ zeptala se.

„No jo, to je v pohodě. Neboj,“ řekla Jenny, která se snažila znít upracovaně.

Jenny už v New Yorku několikrát byla – s mámou o Vánocích, aby se podívaly na představení Radio City Christmas –, takže si připadala jako starý profík, jako by jí to tady patřilo minimálně stejně, jako to patří Kate. Její sebevědomí muselo podstoupit zkoušku, když vlak zastavil na nádraží a po Kate nebylo nikde

ani stopy. To by jí bylo podobné, kdyby na ně úplně zapomněla. Co budou dělat, když ji ztratí? Jenny si s sebou nevzala ani Katinu adresu, ani telefonní číslo domů, protože čekala, že budou ve vlaku sedět společně. Měla pocit, že si vzpomíná, že šlo o 80. ulici a Park Avenue, ale bude to stačit, aby našly cestu?

Lidé si začali vyndávat věci ze skříněk u stropu.

„Pospěš si a nic tu nezapomeň,“ obrátila se na Aubrey. „Musíme Kate najít.“

Venku na nástupišti uhodil Jenny do obličeje zápach starého newyorského metra a ona vůbec poprvé pocítila radost z toho, že je tady. Manhattan zvládne. Vždyť to místo je jako mřížka. Když umíte počítat, dostanete se, kam potřebujete. Představovala si, jak tady žije – už za necelé čtyři roky – a chodí do práce do jednoho z těch nabýskaných mrakodrapů: v kostýmku, lodičkách a s kufříkem v ruce.

V dálce zahlédly Katiny zářivé vlasy, jak míří k eskalátorům, a spěchaly, aby ji dohnaly. Venku byla zima a Kate na ně mávala z otevřených dveří žlutého taxíku. Řidič otevřel kufr, dovnitř naházely svá zavazadla, nacpaly se na zadní sedadlo a smály se, až se za břicho popadaly. Cestou do centra Jenny natahovala krk a kochala se pohledem na obrovské budovy. Opravdu by měla hodit Lucase – a Kate s Lucasem v posteli – za hlavu a užít si tenhle výlet, protože jinak by to byla promarněná příležitost a Jenny nesnášela promarněné příležitosti. Středová svodidla na Park Avenue byla vyplněna vánočními stromky. Jejich bílá světla se třpytila proti modré večerní obloze a ona se cítila šťastná, ovšem jen do chvíle, než to Kate zabila varováním, co mají čekat.

„Pozor na macechu,“ řekla.

Katina matka zemřela na rakovinu, když bylo Kate deset, a Kate momentálně měla už druhou nevlastní matku.

„Victoria mě nenávidí. Bude zkoušet různé přišernosti, až vás uvidí, protože vás bude kvůli mně nenávidět taky. Ignorujte ji.“

Táta to bude vyrovnávat, protože jste z Carlisle a pro něj je všechno z Carlisle v pohodě.“

„Tak moment. Vědí o tom, že přijedeme, že ano?“ řekla Jenny. Kate lehkomyšlně mávla rukou a Jenny se obrátil žaludek.

„Uklidni se. Všechno bude v pořádku,“ řekla Kate.

Taxík zastavil před okázalou cihlovou budovou. Přiběhl uniformovaný portýr a otevřel dveře. Byl žoviální, měl stříbrný knírek a velký úsměv a na hlavě slušivou čepičku s klapkami přes uši.

„Vítejte doma, Katie,“ řekl portýr s nosovým newyorským přízvukem a potom zaklepal na okénko řidiče. „Otevři kufr, příteli.“

„Zdravím,“ řekla Kate, letmo portýrovi zamávala, vyskočila z auta a spěchala do domu.

Chodník tu byl široký a neuvěřitelně čistý. V obou směrech se pohybovali dobře oblečení lidé, někteří v kožichu, jiní venčili chundelaté malé pejsky. Jenny váhavě vystoupila z taxíku. Kate už byla uvnitř, portýr vytahoval tašky z kufru a nakládal je na vyleštěný mosazný vozík na zavazadla. O jejich tašky se očividně někdo postará, ale kdo zaplatí taxikáři? Jenny sáhla pro peněženku a snažila se nebýt rozmrzelá. Přece tady bude mít ubytování zadarmo a Aubrey si taxík očividně dovolit nemůže. Tak snad těmi taxíky nebudou jezdit moc často, jinak jí letos nezbydou žádné peníze na vánoční dárky.

Vstupní hala byla zalitá světlem z vysokého vánočního stromu a obrovského křišťálového lustru. Kate stála v otevřeném výtahu a byla na ní vidět úzkost a netrpělivost. Jenny by ani ve snu nena-
padlo, že by Kate mohla být nervózní z příjezdu domů.

„Tak jdeme,“ řekla Kate.

„Co tašky?“ odpověděla na to Jenny.

„Gus je přiveze služebním výtahem.“

V rohu výtahu stál druhý portýr, který ovládal starobylé knoflíky. Mosazným úchytem hlasitě zavřel posuvné dveře a začali

stoupat vzhůru. Výtah byl tmavý a voněl citronovou leštěnkou na nábytek. O chvilku později vstupovaly přímo do bytu Eastmanových. Dívky stály ve velké vstupní chodbě na mramorové podlaze, která připomínala černobílou šachovnici. Nikde nebylo jasně vyznačené místo na odkládání bot a kabátů. Stál tu jen vyřezávaný stůl se zdobenými nožičkami a na něm vysoká váza s liliemi. Na zdi všude visely působivé olejomalby. Do chodby se přišli tři rozčuchaní blondatí chlapci, kteří vypadali, že jim ještě nebylo osm, a jeden přes druhého vykřikovali Katino jméno.

„Mé nejoblíbenější příšerky!“ zavolala ona, a když se jí vrhli kolem nohou, hladila je po vlasech jako štěnata. Přes jejich hlavy potom obracela oči v sloup směrem k Jenny a Aubrey. „Pokaždé když Victoria vyprodukuje dalšího malého Eastmana, moje dědictví se zmenší. A navíc je tu ještě moje nevlastní sestra Louise. Ta tu není, žije ve Švýcarsku se svou matkou. Utrácěj peníze, jako když vám mezi prsty protéká voda.“

Takže konflikty tady způsobují peníze. Když je o pár vteřin později přišla přivítat Victoria, příšeru samozřejmě nepřipomínala ani vzdáleně. Právě naopak. Byla mladá a hezká, měla nádherné melírované vlasy a ze všech sil se snažila přijmout neočekávané hosty své nevlastní dcery s grácií.

„Takový dav na Den díkůvzdání, to je milé,“ řekla s napjatým úsměvem. „Jídla je tu spousta a připravíme víc míst ke stolu. Řeknu Gusovi, aby ze skladu přinesl další židle.“

Kate se s nevlastní matkou přivítala objetím a vzájemně si vyměnily pár zdvořilostních frází. Bez ohledu na to, jak nevinně vyzníval doslovný obsah, prýštilo z každého Katina slova pohrdání. Poznámky, které byly zdánlivě přátelské (jako „Ty vypadáš naprosto fantasticky“ nebo „To jsou úžasné náušnice. Jsou nové?“), v sobě nesly jedovatý podtón, který vnímala Jenny stejně silně, jako ho bezpochyby vnímala Victoria.

Victoria je zavedla ke skříni, kam si mohly naskládat věci, a řekla, že vyrazí hledat spací pytle, které si rozloží na podlaze v knihovně.

„Taky si můžete vyboxovat místo na gauči,“ dodala Victoria.

„Nemohly bychom spát v pokoji pro služku, abychom měly trochu soukromí? Rosalba je přece na svátky pryč, ne?“ kňourala Kate.

„Zabila by mě, kdyby to zjistila. Nemám zapotřebí poslouchat její výčitky,“ řekla Victoria a odešla.

„Vidíte to? Stará se víc o uklízečku než o mě,“ řekla Kate dost hlasitě, aby to Victoria určitě slyšela.

Kate je odvedla do knihovny, což byla ve skutečnosti velká, marnotratně vybavená a špatně pojmenovaná pracovna. Na ořešákových policích nebyly žádné knihy, namísto nich tam byly luxusní designérské kousky a fotografie Katiných malých nevlastních sourozenců ve stříbrném rámečku. Kate si hodila tašku na zem a v tu chvíli Jenny došlo, že tady na překrásném koženém gauči nebude bivakovat jen ona a Aubrey. Kate v otcově domě neměla vlastní pokoj. Mimo univerzitu byl tohle Katin jediný domov a nic jí tu nepatřilo.

„No tak je to tady lepší než díry, kam mě umísťují obvykle,“ řekla Kate, když viděla Jennyin konsternovaný výraz.

„Je to v pohodě. Nic jsem neřekla,“ odpověděla Jenny. „A kam tě obvykle umísťují?“

„Většinou spím na rozkládací posteli u příšerek v pokoji, abych nebyla Victorií na očích. Myslím, že na knihovnu jsem povýšila díky vám dvěma. Ale pokoj není důležitý. Budeme tu jen přespávat,“ řekla Kate.

Splnění tohoto slibu považovala Kate za svůj hlavní úkol. Převlékly se, v koupelně v hale se nalíčily a potom chytily další tašík. Když vystupovaly, Jenny si dala pozor, aby byla venku první,

a Kate vytáhla peněženku, aniž hnula brvou. Předběhly dlouhou frontu a chlap jak hora u vchodu si je prohlédl odshora dolů, přikývl a vytáhl sametový provaz, aby mohly projít do nočního klubu – kontrolou jejich dokladů se neobtěžoval.

„To tvůj nový účes nás dostal dovnitř!“ zavolala Kate na Aubrey, když vstoupily do temného klubu. Jenny si pomyslela, jak je to od Kate milé. To Kate je dostala dovnitř – bylo to něco v tom, jak vypadala, jak se oblékala a jak se chovala. A jestli někdo věřil něčemu jinému, nejspíš nedával pozor.

„Blondýny si víc užívají,“ řekla Aubrey s širokým úsměvem.

Prodíraly se davem a hledaly kamarády, se kterými se tady měla Kate potkat. Všude kolem pulzovala hudba. Mladí lidé, kteří vypadali skvěle a měli na sobě nejnovější modely, pod blikajícími barevnými světly tančili, svíjeli se a muchlovali. Všude, kam se Jenny podívala, byli číšníci, jejichž podnosy se prohýbaly pod opulentními koktejly a obřími lahvemi šampaňského.

„Kolik stojí pití?“ vyjádřila Jenny své obavy nahlas, ale nikdo ji neslyšel.

Katini přátelé už byli usazeni ve velkém vyvýšeném boxu s výhledem na taneční parket. Katin kluk (se kterým se pořád dokola scházela a rozcházela) Griff Rothenberg seděl vedle atraktivní brunetky, která se k němu lísala a dvojznačně se usmívala, ovšem on ji ignoroval a očima neklidně zkoumal parket. Když si všiml Kate, obličej se mu rozsvítil divokou touhou.

Děvčata stoupala po schodech nahoru, když vtom jim cestu zastoupil člen ochranky.

Griff vyskočil na nohy. „Ona je tu s námi,“ řekl.

Muž se otočil. „Která?“ zeptal se.

„Jo vlastně. Všechny tři,“ odpověděl Griff a Jenny si uvědomila, že si ve svém zaujetí Kate jí ani Aubrey vůbec nevšiml.

Griff si sedl a posunul se, aby jí udělal místo. Všechny tři dívky se nacpaly do boxu a mačkaly se k sobě. Katini přátelé byli do jednoho ti nejkrásnější lidé, jaké kdy Jenny viděla. Od Griffa s jeho jemným profilem a sluncem promelírovanými vlasy přes úchvatnou brunetu až po vyzáblinu s kilometr dlouhými řasami, která vypadala jako Edie Sedgwicková a ukázalo se, že je dcerou slavného miliardáře. (Gorila, co jim zastoupila cestu, patřila k ní.) Jenny poznala pár lidí z Carlisleovy univerzity, z mejdanů na chlapeckých kolejích, kam je Kate brávala, ale většina z nich byli odjinud – Katini kamarádi z Odell nebo lidi z její party, kteří chodili na jiné školy, ale pořád se scházeli, když se ve stejnou chvíli ocitli v New Yorku. Všichni do jednoho byli nadšení, že vidí Kate, a absolutně ignorovali Aubrey i Jenny poté, co je chladně pozdravili, když je Kate představila. Jenny si říkala, co tam, proboha, dělá, a pomýšlela na odchod. Hudba hrála příliš nahlas, navíc se bála, že je seberou za pití alkoholu, což by mohlo ohrozit její stipendium. Poklepala Kate na rameno a řekla, že asi půjde. Kate si odfrkla a podala jí cosmopolitan – první z mnoha –, který chutnal po ovoci a byl lahodný a nesmírně silný, a potom zakřičela: „Hlavu vzhůru, jdeme tancovat!“ a táhla Jenny za ruku ze schodů doprostřed vířícího davu. Nad hlavami jim blikaly disko koule a basové tóny Jenny vibrovaly hluboko v hlavě. Kate se točila a divoce házela hlavou, potom vystříhla egyptský tanec a Jenny se rozesmála.

Žádná živá bytost nedokázala odolat Kate, když byla v pařícím modu. Tak proč se vůbec snažit?

Jenny se houpala do rytmu a od kolemjdoucího číšníka si vzala další koktejl. Když se jí alkohol dostal do oběhu, napadlo ji: *jaký Lucas?* Kate měla pravdu: Jenny by se měla uvolnit a užívat si života. Byla to přece ona, kdo to s *ním* skončil, i když toho hořce litovala už ve chvíli, kdy to vyslovila. Chtěla si užít vysokou školu

bez – a budme upřímní – pochybného vztahu. No tak *ted'* si právě vysokou školu užívá. Kate byla její vstupenka do velkého světa a ona by si toho měla vážit, a ne se na Kate zlobit za to, že je Kate a že přitahuje kluky, což je něco, co nedokáže sama zastavit. Možná že když se Jenny kvůli Kate přestane vztekat a začne dávat pozor, trocha Katiny magie se přenese i na ni.

Hodiny ubíhaly v opilé mlze. Kate se hlasitě pohádala s Griffem, který našťavaně odešel, ovšem k Jennyině velké úlevě až potom, co okázalým gestem zaplatil účet. Když děvčata uháněla v taxíku po Park Avenue, vycházelo slunce. Zelená světla na semaforech až hypnoticky přeblikávala – jedno za druhým. Kate usnula, u pusy měla sliny a hlavu položila na ulepenou vinylovou opěrku. Svět kolem Jenny se nádherně houpal. Nikdy v životě ještě nebyla tak opilá a konečně pochopila, proč se to lidem líbí. Dovolit si ztratit zábrany, dovolit si zapomenout na bolestivé věci a jednoduše si užívat bezduchou zábavu – lidi měli důvod, proč to dělají. Kate to dělala pořád a nijak tím netrpěla.

Ovšem ne všichni byli tak dobří. Jenny soustředila svůj pohled na Aubrey, která seděla uprostřed, byla bledá a úplně namol. Temně fialové kruhy pod očima na její tváři Jenny znervózňovaly.

„Hej,“ řekla Jenny a sevřela Aubreyinu ruku, zrovna když taxík nadskočil na hrbolu. „Jsi v pohodě?“

„Absolutně opilá, ale jo,“ řekla Aubrey.

„Bavila ses?“ zeptala se Jenny. Měla drsný hlas, protože v klubu musela hodně překřikovat hudbu. Zněla teď jako Kate, jejíž součástí ten mystický hrdelně sexy hlas byl.

„No jo, maximálně,“ řekla Aubrey a opilecky se zahihňala. „Byl tam jeden kluk – Elliot, Griffův kamarád z... odněkud? Šel po mně. Chtěl to se mnou dělat na záchodě.“

Jenny se zasmála. „Šel po tobě, nebo si chtěl jen zašukat?“

„Ne, byl do mě blázen. Víš, byly tam další holky, a ty by s ním šly. Ale já řekla ne a on se se mnou bavil dál. Kate měla pravdu. Je to těmi blond vlasy. Tím a taky tím, že jsem pár kilo zhubla.“

„Aubrey, ty nepotřebuješ hubnout,“ řekla Jenny, ale Aubrey neodpověděla. „Jsem ráda, že jsi s ním nešla. Teda ne že bych si myslela, že bys šla.“

„Bála jsem se, že by to pak všude vykládal. Nechci, aby si Griff myslel, že jsem děvka.“

„A komu záleží na tom, co si myslí Griff?“

„Nechci se dostat do řečí.“

„No jo, to zní rozumně. A taky nechceš něco chytit, že jo.“

„Ne, Elliot je kamarád od Griffa a Kate, ten žádnou *nemoc* určitě nemá. Každopádně Kate si myslí, že bych se měla s někým vyspat a zbavit se tak konečně panenství, víš jak? Myslí si, že mě to brzdí.“

„Jak by tě to mohlo brzdit?“

„No, jako společensky. Já ji chápu, jen jsem se ještě nedostala do té správné situace.“

„No to každopádně. Přijít o panenství na záchodě v nočním klubu? Ty máš rozhodně na víc. Počkej si na kluka, který se k tobě bude chovat hezky.“

„No vždyť Elliot mi ukázal fotku svého psa.“

Jenny se rozesmála. Aubrey se smála taky, přitulila se k ní a položila jí hlavu na rameno.

„Mám pocit, že jste jako anděl a ďábel, sedíte mi na rameni a šeptáte mi do ucha, co mám dělat,“ řekla Aubrey s opile roztočilou intonací.

„A kterou z nás budeš poslouchat, holčičko?“ zeptala se Jenny. Pohládila Aubrey po vlasech, které byly jako stříbrný mrak, tedy aspoň v Jennyiných alkoholem rozmlžených očích se to tak jevilo.

„Nemůžu se rozhodnout. Miluju vás obě.“

„Buď opatrná. Kate na tebe může mít špatný vliv.“

Ale Jenny nedokázala ta slova pronést dost přesvědčivě. Katina hlava se v uhánějícím taxíku houpala sem a tam a ona s otevřenou pusou a opileckou apatií vypadala tak zranitelně, až se Jenny zastyděla a natáhla se přes Aubrey, aby Katinu hlavu opřela bezpečněji. Jak moc je nevděčná, když přijímá pití zdarma a veškerou pohostinnost a potom o Kate mluví ošklivě, zatímco ona tu opilá sedí vedle nich? Kate nebyla vůbec povinná vzít je večer s sebou. Vytáhla je do víru velkoměsta, zařídila, že se královsky bavily, a nechtěla za to vůbec nic. Dělala to takhle i ve škole. Kate se ukázala jako nesmírně štedrá kamarádka. Jenny by neměla dovolit, aby se jejich přátelství kvůli žárlivosti na jednoho kluka rozpadlo. Obzvlášť ne na kluka, se kterým se sama z vlastního rozhodnutí rozešla. Problém byl v tom, že i když si pořád říkala, že je připravená pustit Lucase k vodě, aby si mohli oba užívat vysokou a chodit s jinými lidmi, hluboko uvnitř věděla, že je to lež. Udělala to proto, že se bála, aby jí neublížil. Byla odhodlaná rozejít se s ním první, aby ji nemohl opustit kvůli někomu chytřejšímu, někomu krásnějšímu, až se dostanou na univerzitu. Aby se s ní nerozešel kvůli někomu, jako je Kate. No a podívejte se, jak to dopadlo.